

Apartman / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Apartman / dedektif hikaye APARTMAN

Komiserimin evinin kocaman bir balkonu var. Balkon dediğimde kızıyor, "Teras ulan burası andaval, hangi balkonda böyle ağaç gördün sen?" diyor. Haklı. Balkon değil orman sanki. Adını bile bilmediğim türlü ağaç var orada. Her yanını da açılır kapanır cam yaptırmış. Bir de (nereden gördüyse artık) şu yeni çıkan doğalgazlı sobalardan alıp camların önlerine birer tane koymuş. Soğuk havalarda bile sıcacık oturuyoruz. Bitkilerin tam ortasına demir ferforje ayaklı geniş bir masa yerleştirmiş. Genelde orada içiyoruz. Yan odadan da mutlaka bir müzik sesi yükseliyor. Önceleri keyifli ezgilerle başlıyoruz ama kadehler dolup boşaldıkça içeri odaya daha sık gidip hüznü parçaları koyuyor arka arkaya. Bir cd doldurayım sana demiştim birkaç kere. Kabul etmemişti. "Böyle daha değerli. Kaset takıyorum, bir tarafı bitince kalkıp diğer tarafı çeviriyorum, bazen geri sarıyorum bazen de kasetin filmi takılıyor teybe, onu düzeltmekle uğraşıyorum. Emek verdikçe daha bir keyifleniyorum, daha bir anlamlı oluyor müzik dinlemek." demişti.

Yine o masadayız. Rakıları bir doldurup bir boşaltıyoruz. Arkada 'Güller ve Dudaklar' çalıyor. Belli ki epey olmuş biz masaya oturalı. Komiserim bir şey söyleyecek gibi ama hali tavrı hoşuma gitmiyor. Endişeli mi üzgün mü anlayamıyorum.

"Herkül; şu senin kızı çok sevdim biliyorsun. Hem güzel hem zeki bir kız hem de çok acılar çekmiş, yaşanmışlığı olan biri ama nedense bir tarafım... Aman boş ver! Sen de susuyorsun, koskoca Herkül Adnan'a yol mu öğreteceksin be adam desene evladım!" Patlatıyor kahkahayı. Ben gülemiyorum. Göğsüm sis doluyor sanki. Tam ağızımı açıp konuşacağım; olur mu öyle, diyeceğim, nedir seni rahatsız eden hemen söyle bana,

diyeceğim belki ama o anda benim hatun giriyor kapıdan. Komiserimin arkasında duruyor. Ellerini onun omuzuna dayıyor. Şarkıya eşlik etmeye başlıyor. Öyle güzel ki... Kısacık saçlarını elleriyle dağıtmış. Kalın dudaklarına hafif pembe sürmüş. Gözünde, yanaklarında hiç boya yok. Güzelliğim doğal demek istiyor bize. Koca koca kara gözlerini dikeyor gözlerime. Öpmek istiyorum onu. O da istiyor belli. Beni öper gibi söylüyor şarkıyı.

“Güller ve dudaklar şimdiii ne kadar acı ve gizlii eski bir aşkı...”

Bir anda kan gölü oluyor ortalık. Gözlerim artık hatunun gözlerinde değil; Komiserimin, yüzünde donmuş gülümsemesine dikmişim onları. Kıpırdayamıyorum. Elindeki bıçağı ağzına götürüyor hatun. Yalıyor mu? Belki... Göremiyorum. Gözüm kararıyor. Kanlı ellerini kısa saçlarında gezdiriyor. Kıpırdayamıyorum. Bağırıyorum, sesim çıkmıyor. Göğsüme biri oturuyor sanki. Kim o? Karabasan mı?

Güm! Kırırırç tak. Kırırırç tak.

Üst kattan gelen elektrik süpürge sesiyle uyandım. Karabasan gitmişti. Gördüğüm kabus öylesine gerçekti ki gözlerimden yaş gelmişti. Elimin tersiyle sildim onları. Kabusun beni ağlatmasına mı, o kabustaki kadının bir zamanlar gerçek olan tek parçam oluşuna mı, yoksa komşumun gümbür gümbür temizlik yaparak başıma sapladığı ağrıya mı sinirimden bilemiyorum gözyaşlarımı silerken tırnağımı öyle bastırmışım ki hafifçe çizilivermiş yanağım. Zaten kabusun ve gürültünün etkisiyle nefes nefese uyandım, şimdi bir de kan sızıyor gözümün altından. Kan ağlayan Herkül Adnan... Ne beter kabustu o! Komiserimin ölümü bir felaketti ama neyse ki gördüğüm kabustaki gibi gözlerimin önünde gerçekleşmemişti. Hayal gücü, bazen İnsanın en büyük düşmanı oluyor demek. Hem Komiserimi hem de o kadını gerçekmiş gibi yan yana görüşüm... Bunca yıl sonra, sanki ikisiyle de tekrar aynı odadaymışım gibiydi.

Güm! Darrrrrrr darrrrr.

Saate baktım. Daha sabahın dokuzu. Yahu başım çatlayacak! Şimdi şu üst kata çıkıp süpürgeyi parçalasam mı, diye düşündüm ama apartmana taşınalı bir ay bile olmamıştı daha. Bu kadar çabuk papaz olmamak lazımdı milletle. Kendime bir kahve koyana kadar biter herhalde diye düşündüm ama bitmedi. Başım ağrıdan çatlayacak gibiydi. Üst kattakilerin benimle alıp veremediği bir şey olduğunu düşünenecektim neredeyse. Bir saattir oraya buraya çarparak etrafı temizliyorlardı.

Sabahın (benim dışımdaki insanlar için) çok erken bir vakti olmadığından, belki bunu yapmaya hakkım yoktu ama arka arkaya içtiğim üç kahveden sonra daha fazla beklemenin anlamsız olduğuna karar verip üst kata çıktım. Kapıyı genç bir kadın açtı. Üstünde yırtık pırtık temizlik kıyafetleri, saçında düşmek üzere gibi duran bir yemenisi vardı.

“Merhaba, ben alt komşunuz Adnan Yılmaz. Daha önce karşılaşmamıştık,” dedim ama kızın bakışları ‘Ee sadede gel’ der gibi devrilince tanışma faslının saçma olduğunu fark ederek girdim konuya.

“Biraz geç uyudum. Belki saat çok erken değil ama gerçekten başım çatlayacak. Şu temizliği erteleseniz en azından öğleden sonrayı bekleseniz olmaz mı?”

Belli belirsiz bir sessiz kalışın ardından pis pis sırıttı kız. Sonra da; pis evlerden, huysuz ev sahiplerinden, bizim gibi erkeklerin anlayışsızlığından ve onun emir kulu oluşundan bahseden ufak bir nutuk çekti bana. Ben de bir iki söz sokuşturdum aralara. konuşurken biraz sesimi yükselttim galiba ki beni artık dinlememeye karar verip kapıyı yüzüme kapattı. Birkaç saniye kaldım kapıda. Daha ben merdivenlere doğru dönmemişken, içerden makinanın sesi duyuldu. Hem bu sefer daha bir hırsıyla vuruyordu makineyi köşelere. Sanki kafama vurur gibi... Ben de kabusun ve katlanamadığım gümbürtünün acısını çıkarmak için yapabileceğim en aptalca şeyi yapıp ayağımı

merdiven pervazlarına hızla vurdum. Bu kontrolsüz hareket biraz olsun işe yaramıştı. Yani temizlik yapan kadın bacağını demirlere geçişimi görmüş ve halime çok üzölüp bu gürültüye son vermiş değildi elbette ama en azından ayağımın acısı beni uysallaştırmış, sinirimi de azaltmıştı.

Eve döndükten sonra bir süre daha seslerin azalmasını bekledim. Apartmanlardan ne kadar nefret ettiğimi ve özellikle müstakil evleri ya da otelleri seçen bir adam oluşumun sebeplerini bir kere daha hatırlamış oldum beklerken. Ama bu bekleyiş uzadıkça zihnim beni o gürültüden uzaklaştırıp bu sabaha hatta daha çok sabahın başlayış şeklini düşünmeye itti. Kabusumun ayrıntıları, mekanın gerçekliği, Komiserimi yeniden görmenin mutluluğu ve hemen sonra onu tekrar, ilkinden daha feci bir sonla kaybedişimin derin acısı... Zor başlayan bir gündü. Terapistimi arayabilirdim ama ne diyeceğini tahmin edebiliyordum; “Anı defteri tutmanı bu yüzden istemiştin, zihnin bazı parçaları canlandırıyor çünkü onlarla yüzleşmeni istiyor. Yani olumlu bir şey bu, telaşlanma ve günü sakın geçir.” Bunları defalarca duyduğum için tekrar aramama gerek yoktu. Günü sıradanlaştırmak için gazetelere bakıp çözülmeyi bekleyen cinayet haberleri bulabilirdim ve onlarla bir süre oyalanırdım ya da sudoku çözerek zaman geçirirdim, hiç olmadı yazmaya çalıştığım programın üzerinde çalışırdım ama ne yazık ki güne devam edebilecek gücü bulamıyordum. Gözümü açık tutmakta güçlük çekiyordum, uyumaya çalışıyor ama bir türlü dalamıyordum. Şu yukardaki gürültücüyü suçluyor olsam da kendime itiraf etmek zorundaydım ki o kadın çıt çıkarmasa bile uyuyamayacaktım. Korkuyordum çünkü. Gözümü her kapatışımda düşmanımın yüzünü görüyordum. Saçlarını, kocaman gözlerini, incecik boynunu, dolgun dudaklarını, ufacık ellerini...

Başım çatlayacaktı. Bir sakinleştirici içip uzandım. O beni kesmez diye bir tane daha attım ağzıma. Çok geçmeden gözlerim iyice ağırlaştı. Ne zaman uykuya teslim oldular bilmiyorum ama kabussuz bir uykuda epey kalmış gibiydim uyandığımda. Bu sefer beni uyandıran kapı zilimin oldu.

“Merhaba kapınızı epeydir alıyoruz. İçeri girebilir miyiz? Ben Komiser Aykut.”

Önümde dikilen adam parmak uçlarına hafif hafif (kendince belli etmeden) kalkarak arkamdan evin içini görmeye çalışır gibiydi ve kısacık cümlesini bitirene kadar, beni iki kere baştan aşağı süzmüştü.

“Tabii buyurun böyle geçin,” diyerek onlara yolu gösterdim. Önde kendisi, arkada pıtır pıtır onu takip eden arkadaşları içeri girdiler.

“Hemen konuya girmek istiyorum. Üst katınızda bir suç işlendi. Haberiniz var mı?”

“Hayır. Ne zaman oldu bu?”

“Bugün gün boyu neredeydiniz? Iı... Neydi adınız, komşularınız söylemişti.”

“Adnan ben... Herkül Adnan!”

Sözlerimin ani bir etki yaratacağını düşünmüştüm, beklediğim gibi olmadı.

“Herkül Adnan mı? Takma isim falan mı bu?”

Sorumlu kişi beni hiç tanımıyor olduğunu belli eden konuşmasını sürdürürken arkasındaki polis sürekli onu dürtüyor, adama bir şeyler söylemek için çabalıyordu. Sonunda kendisini dinlemeyen üstüne meydan okuma cesaretini gösterip adamın kulağına eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Ardından sorumlu olan bana döndü. Tavrı biraz olsun değişmişti.

“Herkül Adnan deyince bir an çıkaramadım. Memnun oldum tanıştığımıza. Ama sorgumuza devam etmemiz gerek çünkü bir cinayet soruşturuyoruz ve siz ilk konuşmamız gereken kişisiniz.”

Sorumlu ve arkadaşları beni sıkıştırmaya çalışan sorularını

art arda sıraladılar. Bu heyecanlı halleri, suçlayıcı bakışları ve adımı duyduktan sonra sadece şaşkınlığın değil korkunun da hakim olduğu gözleri, çok büyük bir sorunun içine düştüğümü anlamama yetmişti. Evet ortada bir sorun vardı ama bugün sabah tartıştığım kadının öldürülmüş olabileceği de aklımdan geçmemiştir doğrusu. Peki bu ölüm seni bir şaşkınlığa uğrattı mı Adnan diye sorarsanız; hayır, tabii ki uğratmadı. O an tek düşündüğüm şu oldu: Lanetli Adnan diye değiştirmeliydim adımı.

“Onu en son gören de sizsiniz!” demişti Aykut imalı imalı bakarak. Şimdi de zanlı mı olmuştum? Hem eğlendim hem de heyecanlandım o anlarda. Daha önce zanlı olduğum olayların içinde bulunmuştum ama hepsinde gerçekten bir şekilde parmağım vardı. Şimdiyse tamamen yanlış zamanda yanlış yerde olan biriydim, o kadar. Bu eğlenceli olacaktı. Sorularına verdiğim üstün körü cevapları aldıktan sonra beni tekrar arayabileceklerini söyleyerek çıktılar. Tekrar arayacaklarını biliyordum ama sorumlu olanın bana (nedense) takmış olduğunu da hissediyordum. Büyük ihtimal gider gitmez benim geçmişimi okuyacak, eline harika bir olay geçtiğine karar verecekti. Onu heyecanlandıracak senaryo belliydi; büyük kayıplar yaşayarak polisliği bırakmış bir adam cinnete yakın bir deneyim yaşayarak komşu evdeki görevliyi öldürür ve bu gizemi çözen polis de televizyonların, gazetelerin aranan ismi olur. Başıma geleceklerin önünü kesmek ve tabii gerçek bir soruşturma yapıp katili bulmak için hemen eski bir arkadaşım olan valiyi aradım. Durumu anlatınca olayın başına daha yetkili birini vereceğini ve benim de onlara danışmanlık yapacağımı söyledi. Konuşmamızdan birkaç saat sonra sabahki sorumlu Aykut ve yeni sorumlu Kerem kapımdalardı. Kerem’i daha önce de iki olayda birlikte çalıştığımızdan tanıyordum. Kahvelerimizi koyduk ve Aykut’un göz hapsine aldirmeden Kerem’in olay hakkında detaylar verdiği bir konuşmaya başladık. Geçirdiğim korkunç uykunun etkileri hala devam ettiğinden söylenenleri tam olarak doğru yerlere yerleştiremiyordum kafamda. Daha net bir bakış yakalayabilmek için, yakın zamanda kırtasiyeden aldığım beyaz

tahtayı mutfağıma kurdum. Onu iyi ki almışım dedim kendime. Önce; Amerikan filmlerinden görüp özenmiş olduğum anlaşılabacak diye almaya utanmış olsam da sonra, , olsun kim görecekti diye düşünüp nefsimi tatmin etmeye karar vermişim. Düşündüğüm gibi olmamış ve herkes artık bu özenti tahtamı görmüştü ama işe yaramış oluşu benim ileri görüşlülüğümün kendime bir kanıtıydı sonuçta. Bu yüzden rezil oldum fikrine takılmadım.

“Şimdi; apartmanın hemen yanındaki fırının kamerası çıkışı net bir şekilde görüyor. Tek çıkış da burası olduğuna göre, sabah saat sekizden akşam sizin haberi alıp gelişinize kadar apartmana yabancı birinin girip çıkmadığını söylüyorsan, katil bu apartmandan biri demektir. Buraya apartmanın küçük bir şemasını yapıyorum.”

Tahtaya beş satır ve iki sütun çizdim. İlk katın sağ dairesi kapıcının karşısındaki daire ise fabrika işçisi bir genç oğlanın dairesi. Olay günü kapıcı dairesinde, fabrika işçisi çocuk hafta sonu olmasına rağmen işindeydi ama onun evinde bir arkadaşı kalıyordu. Bu arkadaş soğuk algınlığı geçiriyordu ve tek yaşadığı için en azından akşamları kendisi ile ilgilenebilecek biri olsun diye işçinin evinde kalıyordu. İkinci kattaki iki dairenin sahibi de aynıydı ve başka bir ülkede yaşıyorlardı. Evlerine yalnızca yaz aylarında uğruyorlardı, cinayet günü ülkede bile değillerdi. Üçüncü katın sol dairesini ben yaklaşık iki ay önce tutmuştum. Karşı dairemde karı koca orta yaşlı bir çift kalıyordu. Onları sürekli sabah sporunda ya da akşam yürüyüşünde görüyordum. Her görüşümde üstlerinde farklı eşofman takımları olurdu ve her defasında bu takımlar birleri ile uyumlu olduğundan, gözüme komik görünürlerdi. Tam üst katımdaki daire yaşlı bir kadınla onun iki torununun oturduğu evdi. O gün yaşlı kadın dışardaydı, torunlar ve temizlik için gelen iki yardımcı kadın evdeydiler. Öldürülen kişi bu kadınlardan genç olanı, yani benim o sabah görüştüğüm kadındı. O dairenin karşısında tek başına yaşayan yaşlı bir kadın vardı. Onun dairesinin üstü iki genç öğretmen arkadaşın kaldığı daire ve onların karşısında

eski albay -yeni apartman yöneticisi- oturuyordu. Tahtaya çizdiğim şemaya kısa notlar halinde apartmanda oturanları yerleştirdim. Cinayetin işlendiği yeri (birinci kattın merdiven boşluğunda, aydınlık adı verilen, apartmanın içine açılan bölme) kırmızı çarpı ile işaretledim. Ardından maktulü görmeye gittik.

Sabah benle konuşurken hırçın ve küstah görünen kadın o anda öyle masum ve korunmasız göründü ki kendimi, ona kızmış olduğum için suçlu hissettim. Aydınlık, kapalı alanda kurulmuş bir balkona benziyordu. Apartmana taşındığım ilk gün buraya bir göz atmıştım ama o zaman bana şimdiki gibi küçük görünmemişti. Kadın ip veya benzeri bir şey ile boğulmuştu. Bedeni aydınlığa savrulmuştu ve üzerinde bir kilim vardı.

Aykut, “Cesedi kilimle örtmek istemişler. Bu katilin onu tanıdığını gösterir değil mi? Hem ben kadın olduğunu da düşünüyorum. Genelde pişmanlık göstergesi olan bu davranış katil kadınlarda görülür,” dedi belli bir gururla. Kerem bu tahmin hakkında ne düşündüğümü soran gözlerle bana bakıyordu. İsteksizce.

“Belki,” dedim ama sanırım bunu söylemesem daha iyiydi. Fikrinin akıllıca olduğunu dile getirmemiş olduğumdan ya da en azından tam olarak onaylanmamış olduğundan, Aykut rahatsız olmuştu.

“Belki mi? Aslında sizden daha kesin konuşmalar beklerdim. Yarım ağız bir ‘belki’den fazlasını duymayı... Ben araştırmalara dayanarak söylüyorum. Göz önünde bulundurmalıyız bunu.”

“Evet tahmininin bir kısmına katılıyorum ama fikir yürüttüğün aynı noktadan yola çıkarak değil,” dedim. “Kilimin kadının üzerine özellikle örtüldüğünü düşünmüyorum. Söylediğin gibi pişmanlık göstergesi olsa beden biraz düzeltilebilirdi.”

Kadının sıyrılmış eteğine ve kırılmış gibi ters dönmüş olan koluna bakarak devam ettim. “Baksana kilim kadının belini ancak kapatıyor yüzünü ya da bacaklarını kapatıyor olması ile

aynı şey değil bu. Cesede bakınca içim eziliyor, pişman bir katil için fazla savruk bir görüntü bu. Aksine çöp gibi atılmış olduğunu ve en ufak bir pişmanlık gösterilmediğini düşündürüyor bu görüntü bana. Ve tabii bu aydınlık bölmeye gelme nedeni büyük bir ihtimalle kilimi silkelemektir, boğuşmadan sonra yere düşen kadının elindeki kilimin savrulup cesedin bir kısmını kapatmış olması gayet normal.”

“Neyse ki, bir kısmına katılıyordun. Bir de katılmasan neler söyleyecektin acaba?”

“Bu kadını defalarca üzerinde temizlik yaparken giyilen bu kıyafetlerle apartmana girip çıkarken gördüm ama siz bana bugün geldiği eve haftada bir gün geldiğini söylediniz. Sabahki konuşmamızda bana yarım açık gözlerle bakarak ve burnunu olabildiğince havada tutarak konuşurken bu genç kızın kendini ne kadar beğendiğini hissetmiştim. Bu hissimi göz önüne alırsak, üzerindeki kıyafetlerle arkadaş ziyaretine ya da bir tanıdığa gelmediğini varsayabiliriz. O zaman apartmandan başka birine ya da birilerine temizlik için geldiğini düşünüyorum. Apartmana dışardan giren olmadığını bildiğimize göre; katil bu kadını tanıyan biriydi,” dedim, sonra elimi yavaşça Aykut’un omuzuna koydum. Nedense onunla aramı düzeltmeye meyilliydim.

“Katilin kadın olduğu konusundaki fikrin içerse şunu söyleyebilirim; cinayet saatinde apartmanda ben hariç dört erkek ve yedi kadın vardı, başka etkenleri de sıfırlarsam ki bu imkansız varsaymak olur, katilin kadın olma olasılığı daha fazla olabilir.”

Genç polis omzundaki elimi belli belirsiz iterek benden uzaklaşırken, “Yani saçmaladın demenin başka bir yolu bu sözler galiba. Neyse ben dışarda bir sigara içip geleceğim” dedi ve binanın dışına çıktı.

Biz de Kerem’le birlikte şüphelilerle konuşmaya başlamak için en alt kata indik. İlk konuştuğumuz kişi apartman

görevlisiydi.

“Abi ben ne ses duydum ne bir şey gördüm. Apartmanı temizleyecektim, temizlikte kullanacağım kovalara su doldurup oraya koyarım ki sürekli eve girip çıkmayayım. Doldurdum suları gittim aydınlığa. Bir de ne göreyim.”

Çok üzgün görünüyordu. Üzgün olmanın yanında telaşsız da görünmesi gerektiğini bildiğinden yüzünü zoraki bir şekilde buruşturup aşağı bakıyor gibiydi.

“Her gün aynı saatte mi yaparsın temizliği?”

“Hemen hemen, yani daha erken de yaparım aslında,” derken gözlerini kaçırdığını fark ettim.

“Kurbanı tanıyor muydun? Kimlerin evine gelir biliyor musun?”

“Tabii tanırdım. Apartmandaki üç daireye temizliğe gider. Başta yaşlı hanım bulmuştu onu. Sizin üst katınızdaki işte. Sonra onun üstündeki Albay Bey’le, onun karşısındaki öğretmen hanımlar, bildiğin kadın var mı, diye sorunca ben de onu tavsiye ettim. Üçüne de giderdi yani. “

“Samimi miydiniz?”

“Çok sayılmaz. Yani aslında ben onu eskiden de tanırdım da... annemin mahallesinde oturur. Pek sever anam onu. Ama biz konuşmazdık. O pek konuşmaz bizlerle. Okullularla falan arkadaş olmak isterdi. Neyse işte burada işe başlayınca az buçuk bir muhabbetimiz vardı.”

Gözleri dolmuştu. “Birden öyle yattığını gördüm. Kapandım üzerine nefesine baktım. Soluksuzdu. ” Kalbine götürdü elini.

Kerem koluna girdi hemen ve “Neyiniz var? İyi misiniz? Oturun şöyle,” diyerek adamı tek odalı evdeki tek koltuğa oturttu. O sırada diyafondan bir ses duyuldu.

“Bir iki, bir iki. Daire sekiz için ekmek talebinde

bulunuyorum!”

Diyafondaki ses gülünç derecede yapmacık bir otorite içerdiğinden hafifçe gülümsedim. Ama görevli için bu ses komik bir ses değildi galiba çünkü biraz önceki üzgün tavrı hemen değişmiş ve diyafonun başında hazır ola geçivermişti.

“Hemen albayım yetiştiriyorum,” dedi ve bize döndü. “İşiniz bittiyse ben bir bakkala koşayım. Albayım apartman yöneticisidir. Kurallara ve dakikliğe önem verir. Bir de şekeri var, aç kalmasın.”

Kerem adamın beklemesini, şimdi önemli bir soruşmanın ortasında olduğumuzu söyledi ama ben gidebileceğini, onunla daha sonra tekrar konuşacağımızı söyleyince, Kerem sen bilirsin der gibi salladı başını ve itiraz etmedi.

İkinci adresimiz olan inşaat işçisinin evinde de az zaman geçirdik. Kapıyı açan misafir arkadaş hastanelik vaziyetteydi. Kıpırmızı burnu, çatlamış dudakları, elinde tuttuğu selpağı ve sırtına attığı battaniyesiyle ‘ben mikrop saçıyorum’ diye bağıırıyordu adeta. Onun dairesi de kapıcı dairesi gibi tek göz olduğundan etrafa bakmak için dolaşmamıza gerek kalmadı ve bu adamın o haliyle bir kadını boğacak gücü bulamayacağına ikna olduğumuzdan hastalık kapmadan daireyi terk ettik. Sıradaki daireyi çok merak ediyordum. Benim dairemin karşısındaki sporcu çiftin kapısını çaldık. Kapıyı ikisi birlikte, daha zil sesi susmadan açtılar.

Kadın, “Oh sonunda geldiniz. Biz de sizi bekliyorduk, buyurun,” diyerek bizi salona aldı. Daire benimkinin aynısıydı. Bir Amerikan mutfak salon ve o salona açılan iki oda. Ben kadınla konuşurken karısıyla bir örnek mor eşofmanlar içindeki adam da Kerem’e odaları gezdiriyordu.

“Olay sırasında evdeymişsiniz, doğru mu?”

“Aslında bunu bilmek bizi katil yapar öyle değil mi?” dedikten sonra bir kahkaha attı kadın. “Şaka yapıyorum. Yani ben nerden

bileyim olay ne zaman oldu. Ama tahminimce bugün oldu ve biz, sabah koşumuz dışında evden çıkmadık.”

“Espri anlayışınızı sevdim,” dedikten sonra samimiyetsiz bir gülüş attım. “Kurbanı tanıyor muydunuz ya da daha önce görmüş müydünüz?”

“Hayır hiç görmedik. Evimize temizlikçi almayız. Kendimiz yapıyoruz temizliği. Vücudu çalıştırmak için harika bir yöntem değil mi?”

Aynı rahatsız edici kahkahadan bir tane daha ekledi cümlesinin sonuna. Bu sırada Kerem ve kadının ‘biz’lerinin ikinci kişisi de konuşmamıza katıldı.

“Peki siz beyefendi, daha önce görmüş müydünüz maktulü?”

Söze devam etmeme fırsat vermeden araya kadın girdi. “Görmediğini söylemiştim. Görmedik. Tanımıyoruz da. Apartmandaki kimseyi tanımıyoruz. Zaten apartmanda yaşamamız da geçici bir durum. Müstakil bir eve geçeceğiz. şu anda yapılı...”

“Eşiniz reşit değil mi yoksa? Onun cevaplarını da siz vermek istediğinize göre...” diyerek sözünü kestim ve kahkahasının kötü bir taklidini yaptım.

Kerem’in birkaç sorusundan sonra o daireden de çıktık. Bu gereksiz yapışık çift beni rahatsız etmişti ve bir kahve içmeye ihtiyacım vardı. Bu sırada Aykut da bize katıldı. İkisine yukarı çıkıp temizlik yapılan dairenin karşısında oturan yaşlı kadınla konuşmalarını benim de kahve yaptıktan sonra onlara katılacağımı söyledim. Hem bir molaya ihtiyacım vardı hem de yaşlı kadının büyük bir ihtimalle beni suçlayacağını bildiğimden sorgu sırasında onunla olmazsam daha rahat davranabileceğini düşünmüştüm. Beklediğim gibi de olmuştu. İkilili kadınla görüşüp daireme geri döndüğünde onlara hazırladığım kahveleri içerken yaşlı kadının fikri hakkında yanılmadığımı anlamış oldum. Kadın kendi katında sesler

duyunca gözünü (her zaman olduğu gibi) kapı deliğine dayayıp konuşmamızı izlemiş. Ağır işiten kulağı müsaade ettiğinde de dinlemiş bizi. Tabii bizimkilere anlatırken kendi yorumunu da ekleyerek tam duyamadığı diyalogun boşluklarını doldurmuş. Ona göre konuşmayı şöyle başlatmışım: “Geç uyuduk be kadın. Şu temizliği vakitli yapsana. Başın çatlayacak bilmiş ol.” hal böyle olunca kızcağız da kendini savunuyor ona göre. Ama kızın sesi daha alçak olduğundan onu daha da az duyuyor. Artık ben içeri mi girmeye çalıştım yoksa kıza vurmaya mı kalktım bilemiyor ama kızın kapıyı konuşmanın ortasında hızla çarptığına bakılırsa hayli rahatsız etmiş olduğumu düşünüyordu yaşlı kadın. Katilin ben olduğuma da neredeyse emin. Zaten bu olaydan önce de beni şüpheli buluyormuş. Taşındığımdan beri etrafı kolaçan ettiğimi yakalamış kaç kere. Kim olduğuma bakmak için kapımı çalmış ama içerden sesler gelmesine rağmen kapıyı açmamışım (gerçekten böyle bir olay hatırlamıyordum.), sonra tekinsiz saatlerde dışarı çıkıyordum, birkaç kere de polisin evime geldiğini görmüş. Diğer apartman sakinlerinden asla şüphe etmeyeceğini önemle vurgulamış. Bizimkiler iyice düşünmesini isteyince gönülsüz de olsa; temizliğe gelen kadınların iki kişi olduğunu ve her gelişlerinde ikisinin kavgalı olduklarını, pek anlaşılmadıklarını duyduğunu da eklemiş konuşmasına. Konuşulanlara güldük. Beni tutuklayın der gibi iki kolumu birleştirip uzattım Kerem’e, o da hayali bir kelepçe takıverdi bileğime. Biz eğlenirken Aykut’un sahte bir gülücüğü yüzüne yerleştirmiş, kuşkuyla bana bakıyor olduğunu fark ettim. Ona hak veriyordum. Ben de olsam bu kaçık görünümlü, kendini beğenmiş adamdan şüphe ederdim. Kahveleri bitirince temizliğin yapıldığı kata, yani üstümdeki daireye çıktık. Dairede yaşlı bir kadın ve onun (alt kattan sık sık kıyafet, yatak ya da televizyonda ne izleneceğiyle ilgili kavga ettiklerini duyduğum) torunları vardı. Kadın temizlik sırasında aylık iğnesini vurulmak için sağlık ocağına gitmiş. Sağlık ocağı çok uzak olmasa da yürüyerek gidip geldiğinden bütün gün evde yokmuş. Ama torunlarını temizliğe yardımcı olmaları, yapılacakları göstermeleri için evde bırakmış. Sorgulama sırasında anladık ki kızlar bırakın temizliği

yönetmeyi bir de çalışanlara ayak bağı olmuşlar. Biri yatak odasına geçmiş hiç çıkmamış diğeri de kulaklıkları geçirmiş kulağına, bütün gün elindeki telefonda arkadaşlarıyla konuşmuş. Kızların odasına girip bakmak istedim. Temizlik görevlilerinden hayatta kalanın o odada olduğunu söylediler, zor sakinleştirdik diye eklediler. İçeri girdiğimde gördüğüm kadın pek sakinleşmiş gibi değildi. Odada karşılıklı konulmuş iki tek kişilik yatağın ortasında apartman boşluğuna açılan büyükçe bir pencere vardı. Bizim hayatta kalan, yatakların ortasındaki komidinin üzerinde oturmuş ve kafasını bu pencereye dayamıştı. Yere; parfüm şişeleri, makyaj malzemeleri dağılmıştı. Oda çamaşır suyu kokuyordu ama hiç de derlenip toplanmış gibi görünmüyordu. Kadına yaklaştığımda çamaşır suyu kokusunun ondan geldiğini anladım.

“Merhaba,” dedim. “Kendini biraz daha iyi hissediyorsan sana birkaç soru sormam gerekiyor.”

“İyi mi? Nasıl iyi olurum ben. Daha sabah birlikte geldik. Arkadaşım dostum o benim. Ben buldum ona bu işi. Bulmaz olsaydım. Her şey benim suçum. Çok küçüktü daha. Ben annesine ne derim?”

“Kendini suçlama desem de suçlayacaksın biliyorum. İyi biliyorum hem de. Ama şimdi bu suçluluğu azaltmak için bir şansın var. Acını sustur ve bize yardım et. Her ayrıntıyı hatırla; buraya gelirken neler yaptığınızı, apartmandakileri ya da belki aranızdaki kavgaları. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlat. Ne kadar çabuk o kadar iyi.”

“Biz buraya sabah yedi buçuk gibi geldik. O saatte ses olmasın diye ütüye giriştik. Sonra tüm eve makine tuttuk. Ben yaşlı hanımın odasını aldım. O da kızların odasına girdi. İnce işlere kadar yaptık, uzun sürdü. Soğuklar geldiğinden hanım mutfak tarafına kilim serilsin demişti. Kızlara yerini sorduk ama biri zaten müziği kapatıp dinlemedi, diğeri de banyoya girdi ve saatlerce çıkmadı. Çıktıktan sonra da etrafı su içinde bıraktı. Kilimi unutup onun kirlettiği yerlere

giriştik.”

Tekrar ağlamaya başladı. “Ah akılsız kafam! Ah talihsiz kızım! Nereden aklıma düştü, yine tutturdum bulalım kilimi diye. Bulduk sonunda. Dilim tutulmadı da söyledim ona git şu aydınlıkta çırpıver diye. Ahh lal olayım ben!”

Bir süre sakinleşmesini bekledim. Sonra göz göze geldik. Hala cevaplar beklediğimi anlayıp devam etti. “Aşağı yeni inmişti sanki. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ki. Dikkat etmedim. Kızların odasına girdim. Temizlemeye çalışıyordum. Haberi geldi.”

“Kızların odasını o temizlememiş miydi? Öyle dedin az önce.”

“Öyle olacaktı ama hemen hemen her odada arkasından girer bakardım. Çok sorun yaşıyorduk ev sahipleriyle. Biraz dikkatsizdi. Yani arkasından konuşmak gibi olmasın...” Sözlerinden utanıyor devam edemiyordu.

“Olmaz olmaz. Sen anlat. Onun iyiliğı için bu. Bu yüzden mi sık tartışırdınız?”

“Kim dedi sık tartıştığımızı? Kesin şu yaşlı cadı söylemiştir. Peki kendi bir katil olduğunu da söyledi mi?”

Çok şaşırmıştım. “Karşı dairedeki teyzeyi mi diyorsun?” dedim

“Teyze ya teyze! Ama her zaman teyze değildi. Benim ninem bilirmiş onun çocukluğunu. Çocukken evindeki bir hizmetliyi öldürmüş. Benim dostumu da öldürdü eminim. Ah tımbışım.” Gülüyor hafiften “Tımbışım derdim ben ona. Kızardı. Olsa da yine kızsı. Ah benim canım. Ben ne derim anasına.”

Tekrar ağlamaya başladı. Ona biraz dinlenmesini tekrar geleceğimi söyleyip çıktım odadan. Aykut’a, karşı dairedeki teyzeyle ilgili durumdan bahsettim ve araştırma yapmasını istedim. Sonra kadınla konuşmak için evden çıktım. Kapıda apartman görevlisiyle karşılaştık.

“Amirim bir maruzatım olacaktı. Ben bir koşu dışarı gidip gelsem olur mu?”

“Amir değilim ben. Hem bu kaçınıcı izin, ne oldu yine?”

“Bizim albayın tutkalı bitiyormuş. Şimdi stresli adamcağız. Tutkalsız yapamaz. Bir koşu gideyim ben.”

Tutkalsız yapamaz mı? Ne biçim şeydi o? Bu görevli de hiç tekin gelmemişti bana. Polislerden birini yanına verip gönderdim. Karşıdaki teyzeyle görüştüm sonra. Benden çok korkuyor gibiydi. Eve almak istemedi. Sonunda Kerem’i de yanıma alınca müsaade etti. Çocukken işlediği cinayeti sorduğumuzda da hemen anlattı bize. O zamanlar haylazın biriymiş. Pek de meraklıymış. Şimdi de pek bir şey değişmemiş ya neyse konuyu dağıtmayayım. Evlerindeki hizmetçi kızın apartmandan bir dostu olduğunu anlamış. Onlar balkonda konuşurken dinliyormuş hep. Bir gün, hizmetlinin ev boşken oğlanı eve alacağını duymuş. Çocuk aklıyla başlamış bağırmaya. Hizmetli kız da onun ağzını kapatmaya çalışmış. Kız hizmetlinin elinden kurtulayım derken itivermiş onu. Balkon trabzanları oldukça kısaymış. Hizmetli kız düşmüş aşağı. Küçük kız bundan suçlu bulunmamış. Serbest kalmış ama mahalleli tarafından en büyük cezaya çarptırılmış. Kimse onla konuşmaz, herkes ondan çekinir olmuş. Yıllardır üzerinden atamamış bunu. Yaşlı haliyle bile kimse evine temizliğe gelmezmiş. Ölen kızı ve onun arkadaşını da çağırmış, rica minnet etmiş ama kabul etmemişler. Üstüne yapışan bu olay hayatının lekesi olmuş yani.

Kadının yanından çıktığımızda Kerem oldukça endişeli görünüyordu. “Herkül Abi biz bu kadını nasıl tutuklayacağız? Yaşı da epey ileri. Seri katil falan mı dersin?”

“Dur bakalım.” dedim. “Son iki daireyle de konuşalım, sonra düşünürüz bunları.”

En üst kattaki iki daireye de aynı kişiler geliyordu temizlik için. Önce albayın evine gittik. Her yer pırıl pırıldı.

Salonun tamamı kitap raflarıyla doluydu ve belli ki her gün o kitapların tozu alınıyordu. Biz daha kapının önünde dikilirken, kravatı da boynunda olsa damat sanacağınız sıklıkta giyinmiş albay mutfağa geçip çay hazırlamaya koyuldu.

“Geçin oturun çocuklar. Elim bir olay olmuş. Aşağı inip yardım etmek isterdim ama benim yaşımda eski bir askerin her işe burnunu sokuyor olduğunu düşünüp rahatsız olursunuz diye evde oyalandım. Sıramı bekledim.”

Bizi koltuklara yönlendirdi ve elindeki çayı benim önüme koyduktan sonra, “Yardımcına da yapacağım bir tane çay şimdi,” dedi.

“Kerem Komiser bu soruşturmanın yetkilisi. Ben yardımcı oluyorum sadece. Adnan Yılmaz ben.”

“Biliyorum, biliyorum adını: Herkül Adnan... Sen apartmana taşınınca, alt katın meraklısı şüphelenmiş biraz. Ben de araştırdım. Yanlış anlama ha, kadıncağızın içi rahatlasın diye... Takdir ettim başarını. İşe bak ki sen apartmana taşınır taşınmaz cinayet işleniyor. Arkana lanet mi aldın nedir?”

Basıyor kahkahayı. Kerem de katılıyor ona. Bozulduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

“Sizde hangi gün temizlik olurdu?”

“Dün bendelerdi. Yarın da bizim genç kızlara gidecekler. Haftada bir gelirler ama ben başka bir kişiyle daha çalışıyorum o haftanın beş günü geliyor. İki gün izinli. İzin süresi uzun olduğundan bir günü de onları alırım.”

Sonra bir askerlik anısı tutturdu Albay. Aniden girdi anıya, uzadıkça uzadı konuşma. Kerem ağzı açık dinliyordu. Ben de odalara bakmaya başladım. Biri yatak odası diğeri de hobi odası. Yatak odasına girdim önce, akrabası falan olmadığı anlaşılan albay bütün duvarları askerlik anılarıyla süslemişti. Kendini seven bir adamın mabedi olan odadan çıkıp

tutkusu olan odaya girdim, tutkalın ne işe yaradığını anladım o zaman. Bir oda maket gemilerle doluydu. Ufacık ufacık detayları öyle güzel yerleştirmiş ki hayran kaldım. Kocaman maketler de vardı, küçücük el kadar olanları da. Hepsi, duvarlardaki raflara dizilmişti. Her rafın altına da altın madalyalar takılmıştı, yalnız birinde yoktu madalya ve o raftaki küçük geminin yelkeni de kırılmıştı. Kırık yelken pamuklarla sarılmış haliyle, hasta ve üzgün görünüyordu. Büyük ihtimalle eski madalyalarını yeniden kazanma şansı yaratmıştı adam kendine. Tahminimce tamamladığı ve sağlam olan her gemi için bir madalyayı haklıyordu, bu çabanın acı bir tarafı vardı. Yalnızlığı, geçmişe özlemi ve yaşlılığı içimde hissettim. Belki geleceğimi gördüm. O sırada yanıma geldiler.

“Emekli olmak çok zor. Kendimi bu bebeklere verdim. Bu odayı incelemek isterseniz ben de sizinle olmalıyım. Her biri çok değerli. Maddi değerleri çok büyük değil belki ama manevi anlamları çok büyüktür.”

“Tabii tabii. Şimdilik bir inceleme gerekmiyor. Yalnız sizin fikrinizi de sormak isterim. Bu cinayeti kim işlemiş olabilir?”

“Ben kapıcıdan şüphe ediyorum. Kızın peşinden ayrılmazdı. O kız evdeyken kaç kere kapıya gelirdi Allah bilir.”

“Hangisinin peşindeydi?”

“Eh işte beceriksiz olanın. Ölenin.”

Albay’a teşekkür edip çaylarımızı bitirdikten sonra karşı dairedeki öğretmenlerin evine gittik. Biri hüngür hüngür ağlıyor, pek konuşamıyordu. Onun hıçkırık sesleri eşliğinde diğeriyle konuştuk.

“Şoktayız. Anlarsınız, korkuyoruz. Düşünsenize apartmanda bir sapık var. Bir katil var. Zavallı kıza kim bilir ne yapmak istedi...”

Konuşan kızı duymak için büyük çaba harcıyor, arada da içli içli ağlayanın perişan haline bakıyorduk.

“Arkadaşım, kızcağıza ders çalıştırıyordu. Kız dışardan liseyi bitirmeye çalışıyordu da. Yani çok yakınlardı. Çok severdi onu. Yıkıldı haliyle.”

“Anlıyorum. Siz neler söyleyebilirsiniz. Şüphelendiğiniz biri. Ya da şahit olduğunuz bir olay. Küçük ayrıntılar bile önemli.”

“Aslında biz pek bir şeye şahit olmadık. Haftada bir gelirlerdi. İşi genelde diğeri yapardı. Şey nasıl söylenir. Pek iyi iş yapmazdı kızcağız ama çok iyi insandı. Genelde üzerine gitmezdik. Zaten çoğu zaman da ders çalışırdı burada. Özel hayatını hiç bilmem.”

“Peki apartmandan herhangi biri var mı şüphe duyduğunuz?”

“Asla. Bence bir şekilde dışarıdan biridir. Kapıcı ilk dairede yabancı bir hastanın olduğunu söylüyor. Odur bence. Hasta numarası yapıyordur.”

Kızlarla biraz daha konuştuktan sonra dairelerinden ayrıldık. Kerem’e bütün apartman sakinlerini benim evime toplamasını söyledim. Bir saat sonra katili bulmuş olacaktık.

Küçük salonumda on dört kişi sıkış tıkış doluşmuştuk. Hepsini görebileceğim bir köşeye geçtim.

“Hepinizi burada toplayışımın bir sebebi var. Şimdi hep birlikte aramızda katilin kim olduğunu göreceğiz. Önce yabancı arkadaşımızdan başlayalım. Katil olabilir mi? Ondan şüphelenenlerimiz var aslında.”

Öğretmen kızlar tedirgindi, yerlerinde kıpırdanarak bakiştılar.

Hasta genç kuvvetlice burnunu çektikten sonra, “Kim benden şüphelenmiş? Kolumu kaldırmaya halim mi var? Hem kim o kadın? Ne bilirim ben?”

“Evet ben de tam oraya gelecektim. Nerden tanırırsın? Aykut inceledi. Bu şehre bile yeni gelmişsin. Belki kurbanda cinsel saldırı belirtisi olsaydı hasta haline rağmen bunu yapacak motivasyonun olduğuna kanaat getirebilirdim ama bu tabloda senin ne o kalıplı kadını boğmaya yetecek gücün ne de bunu yapmak için sebebin var gibi.” Elimi cebime attım. Daha önce dairelerden birinden aldığım nesneyi cebimden çıkarmadan, bir şeyle oynadığımı belli edecek şekilde çevirmeye başladım. Bunu yaparken tek tek yüzlerine bakıyordum. Temizliğin yapıldığı evdeki kızlar ve öğretmenler dışındaki herkes cebime odaklandığına göre olayın dehşetinden çok katilin bulunması ile ilgilenenler kendilerini belli etmişlerdi. Spor düşkünü ikiliye baktım. “Aslında ilk görüşte şüphe duyulacaklar listesi yapsam sizi en başa yazardım. Cinayet sebebinizi bulamamış olsam da birbirinize aşırı düşkünlüğünüz; takım çalışması tutkunuz, insanlardan uzak tavrınız ve kendinizi sebepsizce herkesten üstün gören yanınız ile şimdi sayarak vakit harcamayacağım bir sürü benzerliğinizden ötürü sizleri şu manyak çift ‘Paul ve Karla’ya benzetiyor oluşumu da göz önünde bulundurursak bu cinayeti zevk için bile işlemiş olabilirsiniz.”

“Kime kime? Onlar kimmiş? Sen ne demek istiyorsun bize? Seni dava edeceğiz!”

Onları; ‘Barbie ve Ken Katiller’ olarak anılan, birbirine saplantılı, sapkın, tecavüzcü ve katil bir çiftte benzettiğimi açıklasaydım galiba beni gerçekten dava ederlerdi bu yüzden konuyu hemen değiştirdim.

“Ama yapmadınız eminim. Yapsanız, bu kadar basit ve acısız halledeceğinizi düşünmüyorum.”

Gözünden alev çıkan kadını ve Kerem’in yalvaran bakışlarını görünce bu suçlayıcı tavrı bırakmaya karar verdim. “Hem bir sebebiniz yoktu. Tıpkı hasta gençte olduğu gibi sizde de motivasyon bulamadım.”

0 sırada kendini sözlerime kaptıran ve içten içe aslında hep bu çifti korkutucu bulduğunu, beni onaylayan bakışlarından anladığımı kapıcı heyecanla araya girdi. “Belki kıskanmıştır. Yani kocasını çok kıskanır.”

Sonra kadınla göz göze geldiler ve kapıcı az önce ayaklandığı hızda yerine oturup koltuğa gömüldü.

“Hayır hayır. O kadını kıskanmayacak kadar küçük görürdüm eminim. Ama sözü sen almışken. Ciddi derecede şüpheli göründüğünü söylemeliyim. Maktule sırılsıklam ve umutsuzca aşık olduğun ortada. Karşılıksız aşkın seni öfkelenlendirmiş olabilir. Üstelik bütün gün dışardaydın. Yerinde duramadın. Bir uzaklaşıp bir geri gelmek istiyordun. Oldukça rahat bir şekilde senin katil olduğunu söyleyebilirdim.”

“Yapmayın amirim. Etmeyin. Ben... Ben, evet çok aşıktım. Kılına zarar verir miyim? Etme.”

“Amir değilim ama neyse konumuz da bu değil. Senden daha şüpheli biri varsa o da daha önce, bizim şimdiki kurbanımızla aynı işi yapan birinin ölümüne sebebiyet vermiş olan kişidir.” Apartmanın yaşlı teyzesine dönmüştüm. Öfkeyle yanıtladı

“Ben mi? Peki ya sen? Delinin birisin. Sen de yapmış olabilirsin. Sırf polisçilik oynamak için ya da sabah kavga ettiğin için. Hem benim gücüm yeter mi be kocaman kıza?”

“Çok haklısın iri yarı bir kızmış. Belki çocukluk hatan yüzünden yıllardır yaşadığın dışlanmışlığın öfkesi vardı içinde ve o kadın da bu öfkenin yerine oturabileceğin uygun bir hedef olurdu ama onu boğacak gücü bulman neredeyse imkansız. Senin için imkansız.”

Burada sözlerime ara verdim. Suskunluğumun yeterli gerginliği oluşturduğunu hissettiğimde de devam ettim. “Biri, içimizden biri, hem güce hem de sebebe sahip. Bu kişi siz olabilir misiniz Albay.”

Öğretmen kızlardan mızımız olanı bir çığlık patlattı. Albay hızla yerinden kalkıp bağırmaya başladı.

“Ne ulan! Yani gücümüz kuvvetimiz yerinde diye biz mi yaptık? Askerim ben asker. Tabii güçlü olacağım, suç mu?”

“Eski bir askersiniz. Disiplinlisiniz. Hata kaldıramıyorsunuz. Uzun süredir emeklilik hayatı yaşıyorsunuz. Üstelik evinizdeki çerçevelere bakınca yalnızca kendi fotoğraflarınızı dizecek kadar yalnız olduğunuz anlaşılıyor. Yalnızlık büyük bir psikolojik yıkım getirebilir hele de sizin gibi koşullara, taburlara alışık biri için.”

“Hepsi bu mu?” Bir kahkaha attı. “Çok zekisin sen be çocuk.”

Sonra Kerem’e döndü. “Bu soytarılığın hesabını sana keserim haberin olsun,” diyerek kapıya yöneldi.

Ben devam ettim. “Belki bunu da almak istersiniz yanınıza.” diyerek cebimde tuttuğum, onun evinden alınmış yelkeni hafif kırık gemiyi çıkarttım. Olduğu yerde kaldı.

“Onu nerden aldın sen. Bırak çabuk bir şey olacak, ver şunu!” üzerime atılınca Kerem araya girdi.

“Daha birkaç saat önce apartmanında biri öldürülmüşken siz kahvaltı derdindeydiniz. Apartmanın hem yöneticisi hem de askeri olarak bu olay sizin kontrolünüzde olmalıydı ama bizi görmeden önce sakinleşmeniz gerektiğini bildiğinizden yalnızlığınızın tek ortağı maketlerinin başına geçtiniz, hatta azalan zamkınızı alsın diye kapıcıyı kırtasiyeye bile gönderdiniz. Belki derdiniz sadece sakinleşmek değildi. Belki bize suçlu olarak sunacağın kapıcının şüpheli görünmesi için hamleler yapıyordunuz. Evinizde çalışan kıza şefkat ve acıma hissedeceğiniz yerde ondan sakar diye bahsettiniz. Ölmüş, cinayete kurban gitmiş bir kızın, aklınıza gelen ilk özelliği sakarlığı oldu. Üstelik sizin dışınızda herkes ona kurban, kızcağız ya da zavallı derken siz ölü dediniz. Sizin gibi disiplinli bir asker için böyle bir hitap yanlışı hiç normal

değil. Üstelik odanda bu gemiyi gördüm. Diğerleri gibi madalyayla ödüllendirilmemişti. Küçük bir bebekmiş gibi etrafına pamuklar yerleştirilmişti. Sizin sakar kız dün evinizde temizlikteymiş ve siz muhtemelen defalarca ikaz etmiş olmanıza rağmen tutku odanızda dikkatsizce temizlik yapmış, küçük bebeğinizi kırmıştı. Bunu fark eder etmez onunla konuşmaya indiniz mi? Aydınlıktan gelen seslerle orada olduğunu anlamanız zor olmamıştır. Belki de size çok abarttığınızı söyledi. O kız, sizin bebeklerinizi aşağıladı mı Albay?”

Son sözleri söylerken gülüyordum. Bu gülüş onu çıldırttı. Üzerime doğru bir hamle daha yaparak, “Oyuncak dedi. Koca adam oyuncak oynuyorsun, bir de gelip bana bağıırıyorsun dedi, köpek.”

Odadaki herkes donmuştu. Albay bir anlık öfkeyle yaptığı itirafın farkına vardı ama iş işten geçmişti. Takım elbisesini düzelitti. Dimdik durdu. Gömleğinin boğazına kadar kapalı düğmelerinden en üsttekini açtı.

Ben ekledim. “Takımını tamamlayan kravatını çıkarıp boğdun onu. Şimdi de cebinde olsa gerek. Onu ortada bırakmayacak kadar akıllısın çünkü.”

Sözlerime hiç şaşırmadı. Ve cebindeki kravatı çıkarıp Kerem’ e uzattı.

O gece uyumadım. Sabaha kadar oturdum. Gözlerimi kapatsam tekrar onları görürüm diye korkuyordum. O lanetli günde; Komiserimin öldürüldüğü anı görmemiştim ama o günden sonra onun ölümünü bin bir farklı şekilde görmüştüm rüyamda. Kiminde boğazı kesiliyor, kiminde asılıyor, kiminde bıçaklanıyor, kiminde zehirleniyordu. Ben onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordum. Ve gerçekte olduğu gibi; çoğu rüyada da, onun katili uzaklaşırken tek düşünebildiğim, nasıl güzel yürüdüğü oluyordu.

Ceyda Kiremitçi Vasiliev. Detektiv proza